

DZIEŃ 7: Chrzest - nowe przymierze z Jezusem

Jeden z wielu, czy dziecko Króla?

Wszyscy mamy pragnienie przynależności. Jeśli nie jesteś popularny, możesz czuć się jak zero. A jeżeli nie masz wielu przyjaciół na portalach społecznościowych, dla wielu będziesz sprawiał wrażenie zacofanego. Ci, którzy chcą przynależeć do jakiejś grupy, często są pod wielką presją rówieśników, czy im się to podoba, czy nie. Musisz lajkować to, co inni, żeby wszyscy wiedzieli, że jesteś w porządku. Wszyscy wiemy, że silne ryby płyną pod prąd, ale w praktyce jest to trudniejsze niż by się mogło wydawać. Jeżeli

chcesz być popularny, musisz podążać za tłumem. Czasem utrudnia to otwarte dzielenie się wiarą w Jezusa. Niektórzy mogą myśleć: to sprawa prywatna i nie ma dla niej miejsca na moim profilu publicznym. Powiedzenie komuś w rozmowie, że chodzisz do kościoła w sobotę również może być kłopotliwe. Koniec końców, odnalezienie się może nastęczać naprawdę sporo trudności. Po jednej stronie jest grupa, do której bardzo chcesz należeć, a po drugiej kościół.

W średniowiecznej Europie stawałeś się częścią społeczeństwa przez chrzest. Brak chrztu - brak praw (np. Żydzi musieli mieszkać poza bramami miast). Problem był jeszcze większy w sytuacjach ekstremalnych, ponieważ nieochrzczone osoby nie miały praw obywatelskich, więc np. nie mogły szukać schronienia w murach miejskich. Praworządnym obywatelem była osoba, która została ochrzczona tuż po urodzeniu, której nadano chrześcijańskie imię zgodnie z kalendarzem świętych.

Narzędziem kościoła używanym, aby zamknąć usta niewygodnym obserwatorom, była możliwość wykluczania członków, określania ich heretykami. Tacy ludzie tracili możliwość pochówku na cmentarzu kościelnym, co było równoznaczne z wiecznym potępieniem.

Boże obietnice dla ciebie:

„Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo wierny jest Ten, który dał obietnicę.” (Hebr 10,23)

„Niech życie wasze będzie wolne od chciwości; poprzestawajcie na tym, co posiadacie; sam bowiem powiedział: NIE PORZUCĘ CIĘ, ANI CIĘ NIE OPUSZCZĘ.” (Hebr 13,5)

Jak Marcin Luter rozumiał chrzest.

Jego marzeniem był kościół, do którego przynależność była dobrowolna, a każdy członek osobiście doświadczył Ewangelii w swoim życiu. W związku z tym, oprócz regularnych nabożeństw dla całego kościoła i dodatkowych kazań po łacinie dla wykształconych i jako ćwiczenia dla studentów, proponował również „trzecią służbę”, trzecią liturgiczną formę uwielbienia. Ideowo przypominało to domowe grupy biblijne:

„Ci, natomiast, którzy szczerze pragną być chrześcijanami, i są gotowi aby głosić Ewangelię słowem i czynem, powinni zapisać swoje imiona i zgromadzać się w domach, aby modlić się, czytać, chrzcić, przyjmować sakramenty i praktykować pozostałe postawy chrześcijańskie. Dzięki temu, ci którzy nie zachowują się tak, jak przystoi chrześcijaninowi, mogą zostać rozpoznani, napomnieni, na nowo ukształtowani, odrzuceni, czy też wyłączeni, zgodnie z zasadą Chrystusową zapisaną w Mat XVIII. Tutaj również, można by zarządzić wśród chrześcijan dawanie dobrowolnej jałmużny, którą można by podzielić między potrzebujących, zgodnie z przykładem św. Pawła w 2 Kor IX. Nie byłoby tu również potrzeby znakomitego śpiewu. Chrzest i sakrament mogłyby się odbywać w prostej i związanej formie: a wszystko byłoby nakierowane na Słowo i modlitwę i miłość. Miałby tu miejsce krótki katechizm na temat credo, Dziesięciu

Przykazań i Modlitwy Pańskiej. Jednym słowem, gdyby znaleźli się ludzie szczerze pragnący być chrześcijanami, Forma i Porządek wkrótce nabrałyby kształtów”.^{21, 22}

Pragnieniem Marcina Lutra był kościół, w którym każdy osobiście doświadczał wiary całym sercem i służył innym w kościele i społeczeństwie. Kościół, do którego chciałbyś dobrowolnie należeć i przyłączyć się przez wyznanie wiary. Byłby to naprawdę żywy kościół. Jednak marzenie Lutra nie spełniło się. Nie był w stanie stworzyć kościoła, którego członkowie przynależeli dobrowolnie. W związku z tym polegał na pomocy państwa przy tworzeniu nowego Kościoła Ewangelicznego. Oznaczało to, między innymi, że każde nowonarodzone dziecko miało być ochrzczone tuż po porodzie i w ten sposób stać się członkiem kościoła. Ale ponieważ noworodek nie jest w stanie jeszcze uwierzyć, Luter był zdania, że przy chrzcie rodzice chrzestni powinni obiecać pomoc przy wychowaniu dziecka w wierze chrześcijańskiej. Natomiast, gdy osiągnie ono wiek młodzieńczy, podczas Ceremonii Potwierdzenia, dziecko powinno wyznać, że jest dzieckiem Boga.

²¹ Kidd, B. J. (1911). Documents illustrative of the Continental Reformation. Oxford: Clarendon Press, 193-202.

²² Luther, M. (1854). Deutsche Messe und Ordnung des Gottesdienstes 1526. Frankfurt a.M. u.a.: Heyder u. Zimmer. Retrieved from <http://history.hanover.edu/texts/luthserv.html>.

*wyznanie wiary w Jezusa oraz widoczna skrucha z powodu grzechu. Poprzedzone to jest zapoznaniem się z naukami Pisma Świętego i ich zaakceptowaniem. (Rz 6,1-6; Kol 2,12-13; Dz 16,30-32; 22,16; 2,38; Mt 28,19-20)”*²⁴

Apel: Czy jesteś zmęczony? Czy jesteś przygnębiony? Czy czujesz się zagubiony? Czy pragniesz nowego życia w Jezusie? Czy chcesz uczyć się więcej na temat zbawiającej łaski Pana? Czy chcesz żałować za grzech? Czy wierzysz w Jezusa? Nie musisz być doskonały, żeby przyjąć Jezusa w swoim życiu. Nie ma znaczenia co inni o tobie myślą. To jest twój dzień. Jeśli decydujesz się na wybranie Jezusa jako swojego osobistego Pana i Zbawiciela, proszę podnieś rękę, chciałbym się o ciebie modlić.

Pytania do dyskusji:

(Dla prowadzących: Jeżeli jest zbyt wiele pytań, a za mało czasu, wybierzcie te pytania, które będą najbardziej użyteczne dla waszej grupy.)

1. Kiedy stajesz się dzieckiem Bożym, podczas chrztu, czy kiedy przyjmujesz Chrystusa w swoim życiu?
2. Przeczytajcie i przedyskutujcie Ewangelię Jana 3,3.

²⁴ General Conference of Seventh-day Adventists, *Seventh-day Adventist Church 28 Fundamental Beliefs (Abridged Version)* (Silver Spring, MD: General Conference of Seventh-day Adventists, 2013). Retrieved from <http://www.adventist.org/en/beliefs>.

Chrzest jest jak wspiana uroczystość weselna przypieczętowująca związek z partnerem twoich marzeń, ponieważ na wyznanie swojej wiary jesteś chrzczony w imieniu Ojca, Syna i Ducha Świętego. Król wszechświata nazywa cię Swoim dzieckiem i dziedzicem. Trudno to sobie wyobrazić. Jednakże, w chwili zanurzenia w wodzie (Biblia nazywa to wodnym grobem), nowa osoba wychodzi z wody: stajesz się królewskim dzieckiem, masz za sobą Króla wszechświata, możesz cieszyć się jego szczególną opieką i zainteresowaniem, i być pewnym, że On nigdy cię nie opuści. Wszystkie Jego obietnice są dla ciebie dostępne bez ograniczeń. Od teraz możesz być pewien: *Nigdy więcej nie będę sam. Nie muszę się już bać. Na zawsze mogę polegać na Królu.* To jedyna taka okazja w życiu, trzeba tylko z niej skorzystać i przez chrzest stać się dzieckiem Króla!

Nasze dziedzictwo

„Przez chrzest wyznajemy wiarę w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa oraz świadczymy o naszej śmierci dla grzechu i o tym, że naszym celem jest prowadzenie nowego życia. W ten sposób uznajemy Chrystusa za Pana i Zbawiciela, stajemy się Jego ludem i zostajemy przyjęci w poczet wiernych Jego Kościoła. Chrzest jest symbolem połączenia z Chrystusem, przebaczenia grzechów i otrzymania Ducha Świętego. Obrzędu tego dokonuje się przez zanurzenie w wodzie. Warunkiem przystąpienia do chrztu jest

Gdzie w tym wszystkim jest wolność wyboru i osobista decyzja wiary?

W tym aspekcie protestancka Reformacja nie zdecydowała się na zmiany i nadal polegała na władzy państwowej. Wkrótce chrześcijanie, którzy różnili się w wierze w poszczególne nauki również znaleźli się pod presją, a nawet byli prześladowani przez protestantów. Stąd też, nigdy nie powinniśmy zapomnieć o mężczyznach i kobietach czasu Reformacji, którzy wierzyli w wolność wyboru i obstawali przy takim zrozumieniu chrztu, za co zapłacili własnym życiem. To również jest częścią Reformacji, o której czasem zapominamy.

Przykład ruchu anabaptystycznego

Oprócz Wittenbergi w Saksonii był jeszcze drugi ośrodek Protestanckiej Reformacji w Szwajcarii, który prowadził Huldrych Zwingli w Zurychu. Wśród jego przyjaciół znajdowały się również rodziny, które w kwestii chrztu i podstawowych wierzeń chciały podążać za wszelką cenę za modelami biblijnymi, w związku z czym odmówiły chrzczenia niemowląt. Po publicznej dyskusji rozdzielili się na dwie grupy. Jedna, skoncentrowana wokół Konrada Grebela, Felixa Manza i Jörga Blaurocka zaczęła działać niezależnie i 21 stycznia 1525 przeprowadziła pierwszy chrzest oparty na wyznaniu wiary. Wywołało to burzę sprzeciwu ze strony protestanckiej rady miasta Zurychu i innych organów władzy. Tak zwani anabaptyści pragnęli nie tylko

praktykować chrzest wierzących, ale chcieli, aby kościół przedstawiał biblijny model braterstwa, który interpretowali tak dosłownie, jak to było możliwe. Między innymi żądali wolności religijnej, rozłączenia kościoła od państwa, próbowali uskutecznić ideę wspólnych dóbr, powstrzymywanie się od wrogości, jak również odseparowanie się od świata i wszelkiego zła. W przeciągu pięciu lat, ruch anabaptystyczny stał się przedmiotem surowych prześladowań przez lokalne i cesarskie władze, jak również inne kościoły protestanckie i Kościół Rzymskokatolicki. Na Sejmie w Spirze w 1529 roku, książęta (zarówno protestanci jak i katolicy) poprzysięgli wymierzyć karę śmierci wszystkim, którzy trzymali się chrztu wierzących. Marcin Luter był jednym z tych, którzy zgodzili się z tą przysięgą, mimo że anabaptyści chcieli jedynie żyć jak prawdziwe dzieci Boże, jak dzieci Króla.

Czy jesteś już dzieckiem Króla?

„Przez chrzest wyznajemy wiarę w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa oraz świadczymy o naszej śmierci dla grzechu i o tym, że naszym celem jest prowadzenie nowego życia. W ten sposób uznajemy Chrystusa za Pana i Zbawiciela, stajemy się Jego ludem i zostajemy przyjęci w poczet wiernych Jego Kościoła. Chrzest jest symbolem połączenia z Chrystusem, przebaczenia grzechów i otrzymania Ducha Świętego. Obrzędu tego dokonuje się przez zanurzenie w wodzie. Warunkiem przystąpienia do chrztu jest wyznanie wiary w Jezusa oraz

widoczna skrucha z powodu grzechu. Poprzedzone to jest zapoznaniem się z naukami Pisma Świętego i ich zaakceptowaniem. (Rz 6,1-6; Kol 2,12-13; Dz 16,30-32; 22,16; 2,38; Mt 28,19-20).”²³

*„Odpowiadając Jezus rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi na nowo, nie może ujrzyć Królestwa Bożego.”
(Jan 3,3)*

Chrzest jest zewnętrznym dowodem akceptacji Jezusa jako osobistego Zbawiciela, ogłoszeniem nowej wiary w Chrystusa, ufności w Jego przebaczenie. Cokolwiek zrobiłeś w swoim życiu i wszystko, co odciągało cię od Boga, należy już do przeszłości. Biblia określa chrzest jako moment utożsamienia się ze śmiercią i zmartwychwstaniem Jezusa. W realny sposób umieracie dla swego starego grzesznego życia i zmartwychwstajecie do nowego życia w mocy Ducha Świętego. Rozpoczynacie nowe życie, życie w Królestwie, przez Ducha Świętego, który przychodzi, aby w was zamieszkać, wyposażać do służby i przebywać z wami jako stały doradca. Chcecie teraz, aby całe wasze życie należało do Jezusa.

²³ Seventh-day Adventists believe: A Biblical exposition of fundamental doctrines. (2005). Silver Spring, MD: Ministerial Association, General Conference of Seventh-day Adventists, 211.